

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS

K E R S T N U M M E R

DE DELFTSCHE SCHOUW

Roëll — Mandril — Wrijft thans — Tot nieuwe glans — Zijn rode (achter)delen.
Brullend — Onverdrotten — Met zijn brede apengrijns — Kraakt hij vuile noten —
Twee vel extra, harde cijns.

De band van het boek — Is slechts Old Look — En aangepast — Aan de leemte in
de boekenkast — De inhoud-cliché — Is gedacht voor de plé — Vijf slaven — Zon-
der gaven — Schelden met pretentie — Verwijten de leden — Dat ze er niets aan
deden — Maar het is hun eigen impotentie.

Ik erg goed en gauw kruip — En me dan blauw zuip — In mijn 5e jaars hoekje —
Bang voor een pak op het broekje — Net als die — van Tante L. I.

Niet obscuur genoeg — Om te weren van de kroeg. — Maar wel te obscuur — Voor
een goed bestuur. — Niet genoeg bemind — Voor een allemansvrind. — Maar door
Lexie — Met protectie — Voorgedragen — Naar hogere lagen. — Daar zit nu die
limmel — Op het boek — Als vuile schimmel.

De kogelgieterij — Krijgt op zijn lazerij. — Dat ze met twee vuile prullen — Aan
komen sullen — Een Kraan en een Dijk — Als stop — Voor riviersop. — Gelukkig
kan hij aan adressen — Niet te veel verpessen.

Denkend aan Maurits — Zie ik vuile rivieren — Dwars door oneindig Westland gaan
— Zie hem met zijn mesthand staan. — De kool wordt geheven — Want er zit weer
loop in — In die Phoenix verkoping — Het vroegrijp gezicht — Doet zijn plicht. — Met
een kinderlijk gebaar — Prijst het zijn waar. — Met een technologen geur, — be-
stuursgezeur — En Vrije Studie fratsen — Gaat hij nu de kool verpatsen. — Wie zou
hem krijgen? — Het Corps roept dol — Hou hem voor je eigen. —

HERENCONCERT

Met het Herenconcert is Kerstmis begonnen.

Sindsdien eet ik elke dag gevulde gans, reerug en kerstkransjes en ik drink rumpunch, want ik zou het jammer vinden om de goeie stemming met een luttel aantal dagen te onderbreken. Heer Holleman slaagde er in die stemming te scheppen, alhoewel er misschien op zijn opvatting over het Wohltemperierte Klavier het een en ander aan te merken zou zijn. Er is niets meer aan die sfeer afgedaan. Zelfs Milhaud slaagde daar niet in, hetgeen men met enige goede wil wel als een compliment zou kunnen opvatten. Wat er nog aan een ideaal Herenconcert kon worden toegevoegd, na de opening, werd door de bijzonder fraaie oud-Hollandse liedjes van de nieuw-Hollandse componist Willem Pijper gedaan. Ik zou bijna zeggen dat al het andere achterwege had kunnen blijven en dat ik dan toch reerug met bourgogne was gaan eten, maar dat is maar bij wijze van spreken, want wat er nog kwam was soms wel zeer de moeite waard. Een Sonatetje van Händel, leuk, bescheiden en dus mooi.

In het Brandenburgs concert no. 5 van Bach was het samenspel nog niet ideaal te noemen. De fluit was vooral in de tuttis wat zwak en ook het tempo bleef verre van constant.

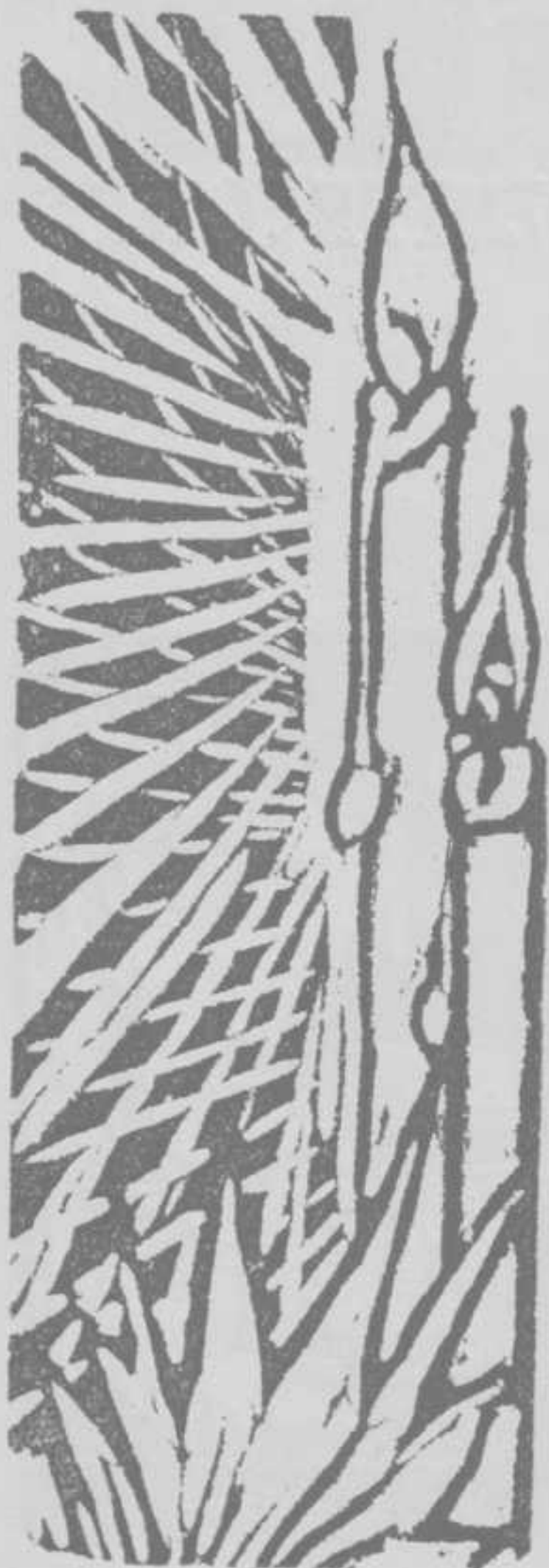
En toen, was de toestand er wel rijp voor?, kwam de cellosonate opus 102 van Beethoven.

Het hoge opusnummer had een terechte schrik verwekt, want een dergelijk moeilijk werk is nauwelijks door dilettanten te spelen, laat staan om het in al zijn gecompliceerdheid tot een opneembaar geheel te vormen. De heer de Neeve bewees met vele druppelen dat het hem inderdaad moeite kostte en het kleine pianistje weerde zich eveneens dapper, maar toch, men kan geen ijzer met handen breken.

Nog een programmanummer en het officiële gedeelte zou ten einde zijn, maar een nummer bleef het gelukkig niet. Het kwartet op. 77 No. 1 van Haydn beleefde een werkelijk brillante vertolking. Wat is het toch prettig dat er geen salariëring bestaat, die de spontaniteit van dit Delftsche „Kleyn” Kwartet zou kunnen terugdringen. Vrolijk en met veel durf. Jammer, dat het Adagio aan zuiverheid te wensen overliet.

Een welverdiende pauze, zowel voor uitvoerenden als voor luisteraars, sterkte ons om het onofficiële deel in te gaan. En niet het allerslechtste wachtte ons daar. De heer Cuperus speelde een impromptu van Schubert en waarlijk, hij deed het uitstekend. En toen, ach laat ik niet alles opsommen, want dan doe ik vast het onverwachte van verschillende stukken oneer aan.

De Bourdon zong uit de negercultuur, alsof de europese op dit gebied al uitgeput is? Maar met enige onzuiverheden tezamen genomen was het toch als steeds iets, dat van binnen uit kwam. Het absolute hoogtepunt van de avond was zonder twijfel de technisch geheel volmaakte uitvoering van de sonate voor blokfluit en piano van Marbault, uitgevoerd door de heren Terwen en Westerman. Dit was geen dilettantenwerk meer, dit was gewoon spel van internationaal gehalte en dat een dergelijk moeilijke fluitpartij ook nog

geheel uit het hoofd werd gespeeld, dwong ons aller bewondering af. Onze verbazing steeg echter ten top toen bleek, dat de pianist zich niet in zijn voortreffelijk spel liet hinderen door een muziekschrift, dat op zijn kop stond. Hulde aan de blaadjes omslaander, die altijd het juiste moment wist te kiezen.

Met iets spijtig wil ik eindigen. Eén rare uitzondering daargelaten, heeft geen enkele eerste jaars het opgebracht om iets op het Heerenconcert te spelen. Ik kan bijna niet meer veronderstellen dat ze het niet durven, maar het licht voor de hand dat ze het niet kunnen.

J.G.

INDRUKKEN EN CRITIEKEN VAN EEN WAARACHTIG MUZIEKLIEFHEBBER

Ten slotte hadden eetlust en aardappelen hun strijd ter wille van mijn maag gestaakt. Want hoe hadden ooit aardappelen mijn eetlust kunnen overwinnen?

Met moeite verhief ik mij van de morsige tafel en dwong mijn onwillige benen de loden aardappellast naar de voorzaal te sloffen.

Aldaar gezeten trachtte ik met een kop slappe koffie het hoofd overeind te houden, tevergeefs, want ineens werd ik door een onaangenaam hard bellen uit mijn digestieve dommel wakker geschud.

Nog slaperig volgde ik de anderen naar boven en wist aldaar temidden van gescharrel en geschuifel met meubilair slechts weinig rust te vinden in een andere luie stoel.

De binnenkomst van het bestuur maakte echter gelukkig een eind aan dit ongearticuleerd lawaai, men hield zich nu stil totdat met enige woorden de avond werd geopend. Hier en daar werd er nog geschuifeld, pijpen werden uitgedeeld, het spel kon beginnen. Een half hoofd, uitstekende boven de partij op de vleugel, wist in een rhythmisch deinen voor het oog uitstekend aan te vullen, wat het oor moest missen.

Gelukkig liep dit zeeziek makende gewiegel spoedig ten einde waardoor ik tijd kreeg om mijn pijp te stoppen. Nadat dit tot eengoed einde was gebracht, kwam een nieuw persoon mijn aandacht vragen. Zijn gezicht verried een ontoombare scheppingsdrang. Het ene ogenblik blikkerden de tanden wit tussen de opgekrulde lippen, een ander ogenblik nibbelen zij als die van een haas, die verse slabladeren proeft.

Om van deze obsederende grimassen te ontkomen wendde ik mijn blik naar de pijp die inmiddels uitgedoofd bleek te zijn en zich nu niet dan met veel werk liet uitkloppen. Het was ondertussen door alle pijpen kaarsen en lijven zeer warm geworden. Ik trachtte dit ongemak te vergeten door de zweetdruppels, die op het voorhoofd van volgende spelers naar beneden zakten, nauwgezet te tellen.

Ik was bij de tachtig toen dit redelijk lange punt van het programma zijn einde vond in een korte pauze.

Na een verfrissend oponthoud in de gang bemerkte ik dat mijn stoel door een oudachtig heer bezet was: ik moest mij nu tevredenstellen met een prikstoel die tegen de vleugel geklemd zat. In de volgende nummers mocht ik aan den lijve ondervinden wat een piano van tweede rang en niet al te nauw gestemd, vermag te verwoesten in een muzikaal gemoed, een kwelling welke ik evenwel tot het einde wist te verdragen. Een fluit welks uiteinde ontstellend dicht bij mijn geluidsorgaan was gesitueerd, zocht hardnekkig met vele decibels schril geluid al de andere klanken te overstemmen, wat nog te dragen zou zijn geweest, wanneer het niet enige druppels aan dit uiteinde behaagd had mijn smetteloos zwart met enige vlekken te ontsieren.

Ik trachtte dit leed te verdrinken in een grote slok bisschopswijn wat mij echter in nog groter ongerief bracht daar ik mij verslikte in de kaneelstelen wat aanleiding gaf tot een nauwelijks te bedwingen hoestaanval. Weer werd ik geplaagd door zich vreemd vertrekende gezichten, knipperende ogen en bepaald sinistere mondplooiingen en stak daarom voor de tiende maal de stenen pijp op, waarvan de steel gehalveerd, en het nicotinegevaar verdubbeld was. Ondanks een verbitterd trekken van mij met de pijpkop bij een kaars wilde de tabak niet gloeien en met bittere smaak in de mond, kaarsvlekken op mijn broek staakte ik deze pogingen. Mijn plezier was nu volkomen vergald en met blijdschap hoorde ik ten lange leste dat deze traditionele avond als besloten kon worden beschouwd. Bovenstaande is een relaas van hoe de indrukken tot mij zijn gekomen. Als volgt zou ik mijn critiek willen zien: Over het algemeen is het mij tegengevallen. In den beginne miste ik bij de uitvoerenden een gezonde visie, zij waren wat verwrongen in hun uitbeelding.

Een ander speelde weer met een te veel aan warmte, het geheel te broeierig en daardoor doofde het elan en vuur al gauw.

Na de pauze was er een beklemmend begin, wat echter weldra overging in een te hard en hoekig spelen in het middendeel, (de violen prikten te veel) hetwelk met een onevenwichtig klankvolume tussen de verschillende instrumenten een nauwlettend oor pijnlijk getroffen zal hebben. Het heeft mij ten slotte een weinig bitter gestemd, dat uit alle goede elementen, die voorhanden waren, een zo slecht te verteren geheel is ontstaan.

Hiermede zou ik willen besluiten.

X.

OVERPEINZINGEN OP DE KORSTE DAG

Het kloofdal van de rivier de Abbai in het district Amhare kronkelde zich in een wijde boog op de plaats waar eens Imbabo de voornaamste halteplaats op de route Sennar—Addis Abeba lag.

Het was in vervlogen tijden een bloeiende nederzetting dit Imbabo, beroemd om zijn muilezels en zijn herbergen, waarin de vermoeide en verkleumde hoogvlakte-reiziger op een stevige warme maaltijd aan een knappend houtvuur rekenen kon.

Doch de karavaanroute over de hoogvlakte was van lieverlede in onbruik geraakt en de

inwoners van Imbabo waren door de honger gedreven allen weggetrokken naar weliger oorden en waren de plaats hunner vaderen ontrouw geworden.

Doch één man was er, die dit niet kon, omdat zijn hart te zeer aan die plaats verknocht was. Hij woonde met zijn schone dochter in de laatste herberg van Imbabo, zijn naam was Ahab Loko en de naam van zijn dochter Lea.

Zij leefden een schraal bestaan van de eenvoudige producten die de magere berggeiten hun opleverden: vlees, kaas en huiden.

Er kwam slechts zelden een reiziger in de herberg van Ahab. Eens echter omstreeks de kortste dag van het jaar, midden in de wildste storm, die ooit die dorre contreien geteisterd en het licht der sterren verduisterd had, klopten er vier vreemdelingen aan de poort van Ahab's herberg.

Vier vreemdelingen komende uit vier verschillende windstreken die alle vier Ahab's gastvrijheid voor één nacht en zijn dochter Lea voor alle nachten van hun leven wensten.

De eerste die de herberg betrad was een reusachtige gitzwarte Rhodesiër komende uit het Zuiden om in Mekka ter bedevaart te gaan. Hij was gekleed in een wijd katoenen kleed en hij heette Moebwo.

De tweede vreemdeling was een rijke, sluwe Arabische koopman, gekleed in kostbare stoffen en gezeten op een zwarte volbloed. Zijn naam was Omar el Jelel.

De derde reiziger was de arme Somaliër Yeb komende uit Ogaden met als vermoedelijke bestemming de Soedan. Yeb was erg vies, maar niet zo vies als de forse geheimzinnige, die in gescheurde en bestofte klederen, totaal uitgeput en zonder iets te kunnen zeggen als laatste de herberg binnentrad.

Ahab gaf al zijn gasten te eten en de schone Lea bediende aan de tafel, waaraan de vreemdelingen steeds meer uitrustten van hun barre tochten, en als zij na het eten met Ahab aan het houtvuur gezeten waren en Lea bij de wel in het aangrenzende vertrek het vaatwerk deed, maakte een ieder op zijn eigen wijze zijn gevoelens aan Ahab kenbaar. De koopman Omar stond op, betuigde welsprekend en opgewonden van de schoonheden van Lea en bood aan, haar voor een zeer groot bedrag van Ahab te kopen, ten-einde haar als een van zijn vrouwen een goed en luxueus leven te laten leiden.

En nauwelijks was Omar uitgesproken of Moebwo, die zich met kennelijke moeite in zoverre beheerst had, dat hij slechts afkeurende keelgeluiden had uitgestoten, kneep zijn drinkbeker fijn en zeide iets met de strekking van dat in Rhodesië de sterkste man van de stam altijd de beste partij was en dat hij Moebwo dat zeker voor Lea zou zijn.

Toen Moebwo uitgesproken was begon Yeb met spreken. Yeb sprak zeer lang, (een oud Somalisch gebruik schrijft voor dat de a.s. bruidegom zeer lang met de vader van de bruid spreekt, om deze te overtuigen. Wie het eerst van uitputting neervalt verliest het meisje). Yeb sprak echter slechts enkele uren, waarin hij zijn levensgeschiedenis, die van zijn ouders en alle goede dingen uit zijn geloof en zijn stam naar voren bracht. Ahab die niet van dit Somalische gebruik op de hoogte was sprak geen woord, zodat Yeb

eindelijk bij gebrek aan repliek, ophield en aldus de geheimzinnige de gelegenheid gaf in sobere, doch gebrekkige bewoordingen zijn gevoelens weer te geven.

Ahab nu, in de eenzaamheid zijner ouderdom een wijs en voorzichtig man geworden, dacht lang na over deze woorden, doch hij nam geen beslissing om nodeloos bloedvergieten te voorkomen. Hij zei de beslissing één dag uit te willen stellen, teneinde te kunnen nadenken. Allen stemden zij toe, maar met wrok in het hart:

De koopman Omar omdat hij het vanzelfsprekend vond dat hij, de rijkste en meestbiëdende Lea verdiende; de neger Moebwo omdat hij vond dat zij den sterkste behoorde; de Somaliër Yeb omdat hij dacht, dat hij Ahab overtuigd had. Alleen de geheimzinnige vierde liet zich geen tekenen of woorden van afkeuring ontvallen en misschien vond hij het wel verstandig.

En Ahab had nu de tijd om een nacht lang over al deze aanzoeken na te denken en ze te overwegen. Als verstandig man en vader had hij hiervan natuurlijk niet tegen Lea gerept en zo sliepen allen, behalve Ahab die stormachtige nacht gerust en tevreden.

Doch in de morgen had Ahab nog zijn keus niet gereed en daarom besloot hij de vier minnaars van zijn dochter op de proef te stellen om al zijn eigen vooroordelen bij hun beoordeling niet mee te kunnen laten tellen.

Hij zei daarom, zeer vroeg in de morgen, zijn dochter Lea naar de markt in Bar Abir te gaan om de spijzen voor een feestmaaltijd in te kopen. Lea ging aldus, voor de dage-raad nog aangebroken was op weg naar Bar Abir. Ahab echter ging naar zijn schamele kudde en nam het meest malse bokje eruit, slachtte het en bereidde ervan met de fijnste hoogvlaktekruiden het kostelijkste gebraad, dat ooit de schrale herbergdisch gesierd had. Toen de vier mannen bij het aanbreken van de dag opgestaan waren en zich aan deze maaltijd hadden tegoed gedaan, dat was, toen Moebwo de eerste schaalvol naar binnen geschrokt had, en de drie overigen hun morgengebed gedaan en enkele happen van het vleesgerecht genomen hadden, kwam Ahab met een door geveinsde droefheid verwrongen gelaat, rood omrande ogen en gescheurde, met as bestrooide klederen binnen, hen als volgt toesprekend: „Gij allen zijt hier gekomen om van mij te vernemen, wie van U de gelukkige bruidegom mijner dochter zal zijn. Ik heb echter besloten haar aan geen van U allen te verliëzen, maar haar voor mijzelf te houden”, en een krankzinnig licht schitterde in zijn ogen, toen hij met rauwe stem voortging: „Hedennacht heb ik haar gedood, maar om U toch iets van haar mee te geven heb ik U gespijzigd met haar lichaam, ha, ha,..... met haar leven ha, ha, ha.....!” Allen waren bij dit verschrikkelijke nieuws opgestaan; Omar de rijke koopman werd lijkwit van woede en slecht opgekropte teleurstelling. Hij spuwde Ahab voor de voeten, wierp driftig enige goudstukken op de tafel, snelde naar buiten en galoppeerde weg.

Moebwo, de Rhodesiër ging zwijgend zitten, bediende zich nog eens, at smakkend zijn tweede schaal leeg, betaalde zwijgend logies met ontbijt en ging eveneens heen.

Yeb stortte vele tranen, betuigde lange tijd zijn rouwbeklag en ging zonder te betalen weg. Alleen de geheimzinnige vreemdeling was nu over, en die zei door medelijden be-

wogen tegen Ahab: „Gij zult veel te lijden krijgen o, Ahab armzalige. Ik zal bij U blijven tot Uw stervensuur omdat ik een arm man ben, zonder geld om U te betalen en om samen met U de nagedachtenis Uwer dochter Lea levendig te houden”.

Doch Aheb legde zijn krankzinnigheid af en vertelde den geheimzinnige, Jeram geheten, de waarheid en dat hij de bruidegom van Lea zou worden omdat hij zich niet door zelfzuchtige gevoelens had laten leiden.

En dien avond was er een groot feest ten huize van Ahab, waarop alle streekgenoten van de herberg van Imbabo waren uitgenodigd.

Jeram en Lea kregen vele kinderen, die Imbabo, door hun deugden en hun noeste vlijt maakten tot de bloeiende nederzetting van thans en nog heden ten dage vieren zij het huwelijk van Jeram en Lea omtrent de kortste dag van het jaar. J.C.S.

Onbewogen voor de massa
Zit de juffrouw aan de kassa.
Zij schijnt slechts te weten van kwartjes en centen
en derde-rangs kaartjes voor de Heren studenten.
De hele dag zit ze zo, daar aan 't loket,
Stalles, balcon of loge of parket
Astublieft, mijnheer, de plaats is besproken,
Denkt u eraan, u mag hier niet roken.
De een wil een film in kleurrijke pracht zien,
Een ander neemt als basis, één boven de achttien.
En soms vraagt men louter maar naar het journaal,
Maar veel meer naar zoenen en oorlogskabaal.
Toont binnen een Gable een lach van prodent,
Dan verkoopt ze een kaartje aan een late student.
En schijnbaar onbewogen, zonder een hap gevoel,
krijgt hij van haar een zijklapstoel.
Zo kan in een dag een wereld langsglijden,
als je zit voor een raam, aan de andere zijde
en vrouwen, mannen en kinderen passeren

om van een doek 's levens domheid te leren.
Zo'n sloof zit daar nou tot het end van de dag
En denkt vaak met weemoed aan een sprank'lende lach
aan een blond mannenhoofd met een stille lonk
en aan de nooit opvlammende vonk.
Is iemand onbeleefd, als zijn geest is door bocht zoek
Dan snauwt hij weleens tegen haar in haar tochthoek.
Maar nimmer is zij van zulks perplex
Ze zet hem eenvoudig op haar liefdesindex.
Want liefde zegt haar een hele hoop,
Daarvoor werkt ze immers bij een bioscoop
't Liefst kwam ze met décolleté, naakte benen,
En die andere dingen van Rita of Marlene.
Ze huilt iedere nacht dat zoiets niet gaat,
Want dan zet de Directie haar zeker op straat
Als troost gaat ze dan met haar vriendinnen
Een beetje maar Errol of Stewart beminnen.
Thuis kleedt ze zich wel in een dun zijden blousje
Hanteert er gedegen de lipstick en het rouge,
Betast met genoeg haar kostbare Nylons
En noemt haar vriendin met minachten een kwijlsjons.
Ach ook zo'n juffrouw heeft een gevoelsleven,
Zij wil waarachtig wil iets meer geven
Dan guldens, kwartjes, stuivers en centen
En derde-rangs kaartjes aan Heren Studenten.
Maar steeds zal zij zitten aan de kassa
Onbewogen voor de massa.

B. H. O.

ZES KWATRIJNEN.

Kweeperen.

Zij kocht zeven pond kweeperen
 Om zeven flessen jam te koken,
 Die haar man niet zal verteren
 Want hij wil liever drinken en roken.

De tram.

De conducteur en de juffrouw met het polkahaar
 Hadden mij gewaarschuwd voor het gevaar,
 Toen ben ik snel uitgestapt
 En door de wielen van lijn 3 gesnapt.

Het snoer.

Op de kamer van mijn broer
 Hing aan de muur een parelsnoer.
 Aan wie het had behoord?
 Vrouw overboord...

Tentoonstelling.

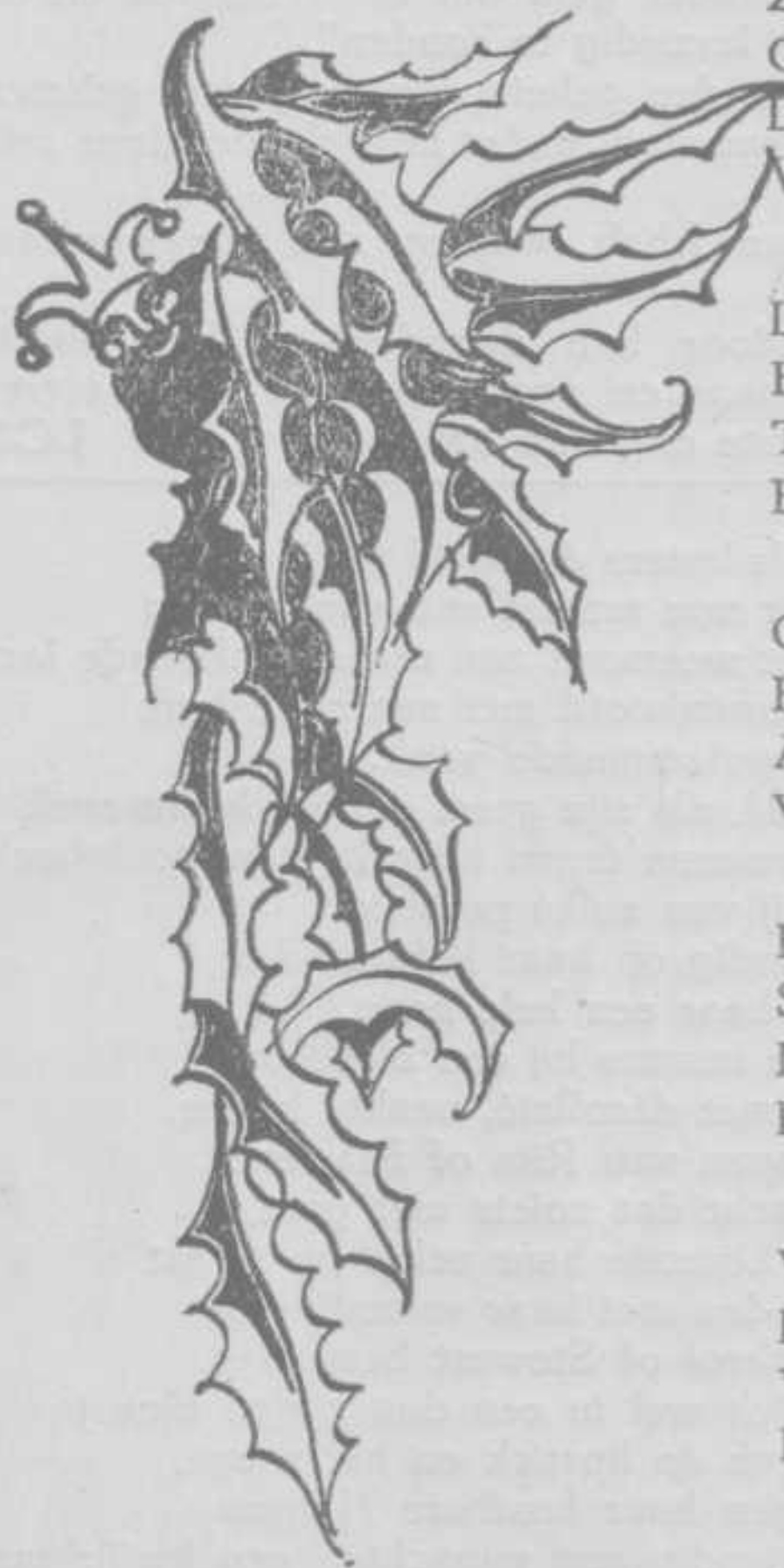
Er waren veel lijnen en nog meer vormen,
 Soms kennelijk ook zonder normen,
 Maar er hing één naakt,
 Dat leek op haar als zij waakt.

De Schoorsteen.

Waarom zou ik de wereld leren kennen,
 Die toch elke dag het zelfde doet,
 Waarom bekende wegen verkennen;
 In mijn schoorsteen zit ook morgen roet.

Spoorboekje.

De treinen uit het blauwe boekje
 Vreten vandaag evenveel moes van kilometers
 Als morgen en aan 't raam in zijn hoekje,
 Zit de heer met zijn sigaar en losse veters. J.G.

TER KEURING

Het is ten alle tijde dwaas om wanneer je met een naakt bovenlichaam loopt je te laten nakijken door vele onbescheiden blikken. Vaak wordt zoiets gewoon gevonden. Zo nu en dan worden er foto'tjes van je gemaakt en nog vele dingen bekeken, die met lichamelijke kwaliteiten te maken hebben. Maar vaak vergeet men kwaliteiten van andere aard, die het mensdom placht te bezitten, te bestuderen.

Steeds denk ik nog terug aan MacCalm. Kort na het verplaatsen van het kantoor Militaire Zaken keuring dienstplichtigen, was mij de taak van selectie officier opgedragen en het was precies de 6e dag dat MacCalm als eerste principiële dienstweigeraar voor mij stond.

Hij had donker haar, was gewoon doch niet onopvallend van uiterlijk. Ik keek zijn lijsten in en begon vragen te stellen. Hij zou niet weer een loop op welk menselijk wezen ook richten, waren steeds de antwoorden die op mijn vragen kwamen. Op de papieren voor mij bleek hij zeer intelligent te zijn, goed van lichaam, 24 jaren oud. Er is niets aan om mensen te doden, antwoordde hij mij op de vraag hoe hij er toe kwam dienstweigeraar te worden.

Langzamerhand vertelde hij, dat vele mensen door zijn hand gevallen waren, hoe hij in Duitsland na een geslaagde ontsnapping uit het kamp benoorden Berlijn bij de anti-Nazi beweging aangesloten was en met vergif, bommen, revolvers en repeteergeweren vele Duitsers om zeep gebracht had. Het leek mij zeer onwaarschijnlijk en ik vroeg verder, hopen de dat ik een fout in het verhaal zou ontdekken.

Erg gemakkelijk ging alles toen, zei hij. Soms onder een gezellige theevisite greep hij zijn revolver en schoot eerst meneer, een zeer bekwaam geleerde zeer nuttig voor het regiem, dood en daarna de vrouw, hem met uitpuilende ogen aankijkende en het kopje thee voor hem nog in de hand. Het kletterende kopje maakte op hem nog meer indruk dan het doffe neerploffen van het lichaam.

Soms moest een vrouw, die veel van hun beweging kon afweten, verdwijnen. Door het zorgvuldig geprepareerde vlees stierf een uur na het diner het hele gezin, de drie kinderen hielden het nog het langst uit, wat hem toen nog bevreedde. Later ging het nog op veel grotere schaal en hij leerde de mensen zo onverwachts neer te schieten, dat zij er zelf niets van merkten. Ook u kan ik, als u het wilt, zonder dat u er iets van merkt in de andere wereld laten overgaan, ging hij verder. Het leek mij een moeilijk geval en ik vroeg hem mee te gaan naar de andere officieren om gezamenlijk een uitslag te geven voor dit geval. Hij liet ons een speldje zien van verdiensten, dat hij gekregen had toen hij een bom gegooid had in een vergaderzaal met geleerden die over nieuwe energie winning spraken. Het balconnetje waarop hij zat stortte in en door de metamorphose die hij onderging tussen de uiteengereten lijken kon hij vrij naar huis terugkeren. Nu bezat hij nog een vergunning voor het dragen van een revolver, alleen dank zij het ambtenarenstelsel was hem dit nog niet ontnomen.

Wanneer kwam u uit Duitsland terug, vroeg mijn vriend aan MacCalm.

Dit leek mij op het eerste gezicht een weinig betekende vraag, maar achteraf bleek het voor mij bijzondere gevolgen te geven. Eerst stakte hij wat, maar daarna vertelde

hij, dat door een langzaam groeiende verhouding tussen een vrouw en hem, zijn besluit vast stond terug te keren naar Nederland en het werk verder te staken. Precies 4 October 1944 keerde hij naar Den Haag terug. Opeens had ik het idee: onder het mom de keuringspapieren te halen, snelde ik naar de telefoon, zocht het nummer onder Calm, belde op en vond direct de oplossing. Met de lijsten in de hand stapte ik de zaal weer binnen, waar ik Mac met z'n revolver in de hand zag zitten, verkondigend dat hij met gemak mensen kon doden. Glimlachend knikte ik de anderen toe en richtte mij tot Mac. Hij draaide zich om terwijl ik opgewekt zei dat hij toch in dienst moest ondanks zijn principiële bezwaren. Op het laatst keek ik recht in de loop van zijn revolver, dat met een knal afging.

Ik zal het niet gauw vergeten hoe moeilijk het is zowel naar lichaam als geest te selecteren. TIWEC.

MEDEDELING FEESTCOMMISSIE

Nu de liquidatie van het XX Lustrum haar eindstadium heeft bereikt, is het de Feestcommissie een buitengewoon genoegen U te kunnen mededelen, dat de financiële resultaten van dien aard zijn, dat niet overgegaan zal behoeven te worden tot een hoofdelijke omslag over alle leden van het Delftsch Studenten Corps. Dit houdt dus tevens in, dat de door de deelnemers aan het Spaarsysteem gestorte extra f 10.— ter vorming van een garantiefonds, zal worden terugbetaald.

Dit zal geschieden via de Corpsrekening, verrekend met het Gedenkboek, voorzover dit indertijd niet door U werd afbesteld.

Namens de Feestcommissie,
G. C. WILLEUMIER, Thesaurier.

APOLLO

Het Bestuur van het D.S.M.G. „Apollo”, in oogmerk nemende dat haar 20ste Lustrum in het nabije verschiet ligt, maakt bekend dat:

1°. een affiche moet ontworpen worden van een buitengewone schoonheid, attractiviteit en wat dies meer zij aangaande eigenschappen die een affiche sieren.

2°. de ontwerper van deze buitengewone plaat ook een buitengewone blijk van waardering dient te ontvangen.

2b. zij geen kruik jenever en evenmin een Gothisch salonomielement zal uitloven, maar iets bijzonders wat nader zal worden bekend gemaakt.

3°. ter beoordeling van de kunstgewrochten een jury zal worden gevormd van in deze materie uiterst competente mensen, welker samenstelling eveneens zal worden bekend gemaakt.

4°. een alphabeet het volgende moet kunnen lezen op deze affiche: 20ste Lustrum D.S.M.G. „Apollo” 3-4-5 Maart.

5°. de afmetingen 40 × 60 cm zijn, het ontwerp geschikt voor uitvoering in linoleum moet zijn en 3 effen kleuren mag bevatten.

Namens het Bestuur,
H. G. VERKERK, Secretaris.

DELFTSCHE STUDENTEN DEBATING CLUB

Het Bestuur van de Delftsche Studenten Debating Club deelt mede, dat het zich bij de jongste Bestuurswisseling als volgt heeft samengesteld:

P. C. VIETS,	Voorzitter,
J. W. GOOZE ZIJL,	Secretaris,
P. H. SIMON THOMAS,	Vice-Voorzitter.

Namens het Bestuur,
J. W. GOOZE ZIJL,
secretaris.

„ACADEMIA”
Boekhandel en Antiquariaat
VOOR TECHNIEK -
WETENSCHAP - KUNST
Oude Delft 101-103, Delft, Tel. 1776
**Het adres voor al
Uw studieboeken**

DRUKKERIJ
WALTMAN
(A. J. MULDER)
TELEFOON 1375
KOORNMARKT 62
DELFT

H Kleding
eren-Modes
Hoeden
J. J. PETIT
Hippolytusbuurt 31 T.591
CORPSLEVERANCIER
Verhuur Gelegenheidskleding

N.V. VEREEN. DELFTSCHE
PAKSCHUITDIENSTEN
Balhuizen&v.d.Well
GEREGELDE DIENSTEN
VOOR VERVOER
VAN GOEDEREN
DELFT-AMSTERDAM v.v.
Ligplaats Delft:
Houttuinen 24a - Telefoon 198
Ligplaats Amsterdam:
Rokin, t.o. Ned. Bank Tel. 42207

REPETITOREN
G. S. Veltrop, Wiskunde,
Natuurkunde, Mechanica,
Paulus Buysstr. 40, Tel. 550302
Den Haag.

**WITTE ZIJDEN
SJAALS VOOR
Avondkleding**
CROON
PEPERSTRAAT 7

Voorheen en thans:

*„Wij in de Spiegel
en U bij Oliemans”*

N.V. BRANDSTOFFENHANDEL

VOORHEEN **S. OLIEMANS**

Buitenwatersloot 23 - Telefoon 144 - Delft

Voor Fotograaf...

Reijken

TELEFOON 1765
KOORNMARKT 72

Martin's
Cafeteria

Wijnhaven 23

Een aloude en
goede MOS
's avonds even nog
een BIERTJE bij

Jan Garos

 Stoomblekerij
Chemische Wasserij
„OZON“
Telefoon 778462
VOORBURG
voor de Herenwas

DE KUYPER

OUDE GENEVEH • LIKEUREN • DRY GIN • ANNO 1695 • SCHIEDAM

A. 22

ÉÉN **VOÓR DEN ETEN**

OUDE VLEK

DELFTSCHE DISTILLEERDERIJ DE VLEK & CO DELFT

'n Vorstelijk glas bier!

ranjeboom

HEINEKEN'S

BIER